

INHOUD

De vlucht	11
Het kind	25
De Dolfijn	81
Het gezin	143
De Slang	215
De jacht	259
Het onweer	335
Aantekening van de schrijver	341
Bronnen	345
Dankbetuiging	349
Verantwoording van de vertaler	351

DE VLUCHT

Maja is zevenendertig weken zwanger. Op een gewone vlucht zou ze niet mogen, maar ze hebben bij vrienden gelegeerd die een wijngaard in Bellevue Champillon bezitten en een van de andere gasten, Viktor, heeft een Piper PA-28 Warrior waarmee hij de volgende ochtend terugvliegt naar Popham. Zijn Land Rover staat op het vliegveld te wachten en hij kan haar onderweg naar de zuidkust zonder moeite bij het huis in Winchester afzetten. Haar man Philippe vertrouwt Maja niet graag toe aan de zorg van een andere man, zeker niet een die hij pas twee dagen kent, maar de puzzelstukjes vallen zo mooi op hun plek dat het bijna onmogelijk is om te weigeren. Hij zal naar Parijs rijden, de auto bij het appartement achterlaten, de Eurostar naar Londen nemen en een dag later terug zijn in Winchester.

Bovendien houdt Maja van kleine vliegtuigjes. Reizen is te makkelijk geworden. Je valt in Istanbul in slaap en wordt wakker in Beijing. Zij ziet graag de kilometers voorbij trekken – rivierdelta's, irrigatiecirkels, wolken die de wind van bergpieken af ontrolt. Ze heeft nog een glasheldere herinnering aan toen ze als kind over de Oslofjord vloog, eiland na eiland, zomerhuisjes, kades, boten, de reflectie van de zon die over het water gleed, een openbaring die net buiten bereik van woorden bleef over het verband tussen schaal en ontsnappen en het aardoppervlak. Daar komt bij dat de misselijkheid die onnatuurlijk lang bleef duren eindelijk is

verdwenen, en nu ervaart ze de befaamde zwangerschaps-gloed en wil ze graag van de vrijheid genieten die daarmee gepaard gaat voordat ze haar leven gaat wijden aan een heel klein en heel veeleisend menselijk wezen.

Philippe's bezorgdheid is terecht. Viktor heeft een brevet Sportvlieger, maar geen kwalificatie Instrumentvliegen. Dat zou niet uitmaken als hij alleen met zijn negenjarige zoon Rudy vloog. Dan zouden ze vroeg vertrekken en als het weer of andere omstandigheden veranderden, zou hij de reis tot de volgende dag kunnen uitstellen of naar een van zijn alternatieve vliegvelden uitwijken als ze al in de lucht waren. Maar Maja wordt laat wakker en doet lang over het ontbijt en pakt traag in en is een bloedkoralen halsketting kwijt die, houdt ze vol, per koerier naar Engeland gestuurd kan worden als en wanneer hij wordt gevonden, maar die evengoed het onderwerp wordt van een nauwgezette en vruchteloze zoektocht in wat een erg groot huis is. Tegen de tijd dat ze klaar is om te gaan, is de lunch inmiddels ook achter de rug. Als Maja minder aantrekkelijk was, zou Viktor geen moeite hebben om haar tot enige spoed te manen, maar met haar naar zijn mening tegenvallende prestaties op het witte doek in zijn achterhoofd merkt hij tot zijn verrassing dat hij in het gezelschap verkeert van een vrouw bij wie hij zich weer vijftien voelt – dik blond haar, sprekende blauwe ogen, stripfiguurachtig liefvallig, innemend chaotisch, net niet mollig. Ze heeft een litteken op haar wang, met dank aan een roek die door haar slaapkamerraam naar binnen vloog toen ze tien was. Viktors verliefdheid is plezierig, maar ietwat verontrustend voor een man die gewend is om een rechtszaal, of welke zaal dan ook, naar zijn hand te zetten.

De halsketting zal een halfjaar later door de tuinman,

Bruno, worden gevonden, dof en groezelig, bij een rijtje populieren helemaal aan de rand van het landgoed waar de Beauforts zich zelden wagen, laat staan hun gasten. De enige verklaring die ze zullen kunnen vinden is dat een of ander dier, aangetrokken door de felle kleur, het sieraad heeft weggesleept bij het zwembad, het gras over en tussen de bomen in, alvorens in te zien dat het zinloos was. Ze overwegen om het naar Winchester te sturen, maar kunnen de juiste woorden voor de begeleidende brief niet vinden, dus komt het geruisloos achter in een lade terecht waar het jarenlang blijft liggen.

Viktor belt het vliegveld om nog één keer het weer te checken voordat ze weggaan. Het weerbericht is niet geruststellend, maar hij aanvaardt het als een gegeven dat ze gaan vliegen. Hij merkt tot zijn verbazing dat Maja's getreuzel, in plaats van hem te ergeren, haar juist nog meer voor hem heeft ingenomen. Hij wil vooral niet zenuwachtig of slecht voorbereid op haar overkomen, dus trekt hij die overdrachtelijke toga aan die hem een stralend vertrouwen in de juistheid van zijn eigen uitspraken verleent, en de onbewolkte hemel lijkt te bewijzen dat het weer even ontvankelijk voor de kracht van zijn persoonlijkheid is als jury's dat altijd zijn.

Ze lopen het asfalt op en Rudy klimt meteen het vliegtuig in. Maja kijkt hoe Viktor het vliegtuig aan de buitenkant inspecteert en door het zichtbare plezier waarmee ze die reeks handelingen gadeslaat, voelt hij weer iets van de opwindning die hij vroeger zelf ook voor elke vlucht ervoer. Hij stapt door het enige deurtje de cabine in, gaat in de stoel van de piloot zitten en helpt haar dan het toestel in. Hij leunt over haar schoot heen om de deur dicht te trekken, laat zien hoe de veiligheidsgordel werkt en geeft haar een koptelefoon. Ze tanken bij en parkeren dan tegen de wind in. Hij zet het

toestel op de rem, kijkt of de brandstof uit de minder volle tank komt, schakelt om naar de vollere en voert alle power checks uit. Magneten, carburateur, trim, volledige bewegingsvrijheid, deur gesloten, riemen vast. Ze taxiën naar de startbaan en wachten op een Hawker 600 die opstijgt, naar rechts helt en opgaat in het blauw.

Ze zijn nog niet van de grond af of Rudy is achterin al vertrokken, in slaap gesust door het rollen en het veren. Hij voelt zich slecht op zijn gemak in het gezelschap van de meeste andere kinderen, maar kan zichzelf buitengewoon goed vermaken, dus voor hem is deze vakantie een paradijsje geweest, met onbeperkte toegang tot een zwembad, een goedgevulde koelkast met twee deuren en een doos met tweeëndertig Caran d'Ache-kleurpotloden om verder te schrijven en te tekenen aan zijn stripepos *De ridders van Kandor*. De prettigste herinnering bewaart hij aan het zwemmen in de regen, met het lege zwembad helemaal voor zich alleen, het korrelige bruisen aan de oppervlakte en de blauwe stilte eronder. Hij zit op een kostschool waar hij door de andere jongens wordt gepest op een manier die te vaag en te weinig concreet is om erover te klagen, maar die wel aan hem knaagt, en er zijn nog maar drie dagen van de vakantie over, dus hij heeft zijn beperkte tijd in Bellevue ten volle benut door laat naar bed te gaan en vroeg op te staan. Met als gevolg dat hij geradbraakt is. Maar hij gaat niet terug naar school. Over twee uur is hij dood.

‘Prunay toren, Golf Alfa Sierra voor de wachtlijn en klaar voor vertrek.’

‘Golf Alfa Sierra. U mag opstijgen, startbaan nul één. Wind nul twee nul graden. Vijf knopen.’

Viktor is laks geworden de laatste tijd, maar omdat Maja naast hem zit neemt hij de noodprotocollen door, zegt de

mantra in zijn hoofd op terwijl ze over de startbaan accelereren: bij motorfalen op de grond, gas dicht en vliegtuig tot stilstand brengen. Bij motorfalen vlak na opstijgen maar met voldoende ruimte, gas dicht en weer op de startbaan landen. Kun je niet op de startbaan landen, het veiligste gebied binnen dertig graden links en rechts van de centerlijn kiezen en daar landen.

Zestig kilometer per uur, zeventig, tachtig... Ze stijgen op en Viktor maakt een draai terwijl ze klimmen. Zijn koers wordt noordwest richting Le Touquet en dan noord langs de kust tot Cap Gris-Nez alvorens het Kanaal over te steken naar het bakken van Dover. Op zesduizend voet gaan ze horizontaal vliegen en begint Maja over een paard dat Bombardier heet en waarop ze in de South Downs heeft gereden – de Clarendon Way, Ashley Down, Beacon Hill... Het is oppervlakkig gebabbel, maar ze lijkt tevreden met een paar goed getimedede instemmende geluiden en hij hoort haar stem graag. Uiteindelijk staakt ze de strijd tegen het ronken van de motor en verdiept zich in het landschap beneden, zodat hij af en toe zijn hoofd even kan draaien om zich voor te stellen hoe ze er naakt uitziet.

Vijfduizend voet onder hen ligt een wanordelijke parketvloer van akkers en velden, half geploegd, half groen, lapjes bos boven Saint-Gobain en Noyon, de Somme die als een dikke slang naar Amiens toe kronkelt. De hemel is nu bewolkter, het blauw wordt minder, de lucht wat hobbeliger. Via de radio vraagt hij Lille Information of er waarschuwingen zijn. Een paar wolken op duizend voet, een gebroken wolkendek op vijftienhonderd, bewolkt op vijfhonderd. Niet ideaal, maar ze vliegen hoe dan ook naar Le Touquet, dus er zijn geen belangrijke beslissingen te nemen en Maja praat weer, deze keer over de tekortkomingen van haar man, op

een manier die treurig en grappig en verrassend lief is, waardoor Viktor het gevoel heeft dat hij de cirkel van vertrouwen wordt ingetrokken waaruit hij de hele week buitengesloten is geweest, een ervaring die zo intens plezierig is in combinatie met haar lichamelijke nabijheid dat hij te weinig aandacht schenkt aan het langzaam verslechterende weer. Boven Abbeville wordt het wolkendek onverwacht dikker. Hij verliest het visuele contact met de grond en merkt dat het zicht naar voren zodanig verminderd is dat hij de horizon niet meer kan zien. Hij weet precies wat hij nu zou moeten doen: voorzichtig honderdtachtig graden draaien en zo snel mogelijk wegwezen uit wat in aanleg een rampzalige situatie is. Als Maja merkbaar ongerust was, zou hij dat ook zeker doen, maar ze heeft geen idee van het gevaar waarin ze nu verkeren en lijkt wel betoverd.

‘Je kunt zomaar denken dat Turkije daar beneden ligt. Of Finland. Erg Antoine de Saint-Exupéry.’

Dit is het domste wat hij ooit heeft gedaan. Hun veiligheid – haar veiligheid, Rudy’s veiligheid – is belangrijker dan alle andere overwegingen, maar een primitief gedeelte van zijn hersenen wil hoe dan ook voorkomen dat hij als minder dan bekwaam wordt aangezien, door wie dan ook, laat staan door een vrouw, en al helemaal niet door een vrouw die hij erg aantrekkelijk vindt. Deze gedachten op zich hebben de actie die hij had moeten ondernemen om uit de problemen te blijven al met vijf, dan tien, dan vijftien seconden vertraagd en hem ervan overtuigd dat hij koers gaat houden nu hij eenmaal onderweg is en dat ze met een beetje geluk de bewolking zo meteen weer aan de achterkant uit komen.

Er bestaat een Amerikaans onderzoek dat iedereen aanhaalt bij de opleiding tot sportvlieger waaruit blijkt dat de gemiddelde levensverwachting van een piloot die de wolken

induikt zonder dat hij kan instrumentvliegen anderhalve minuut is. Dat had hem altijd een tactische overdrijving geleken. *Wegwezen. Hier zijn monsters.* Of misschien een indicatie van het aantal malle boeren op het platteland van Kansas dat sproeivliegtuigjes gebruikte alsof het quads waren. Hij schrikt van de snelheid waarmee hij de instrumenten moet aflezen en erop moet reageren, en van hoe moeilijk hij de boodschappen kan negeren die uit zijn binnenoor komen.

Maja staart uit het raam, onverstoord.

Het is nog geen drie minuten geleden dat ze de bewolking invlogen. Hij is ontstellend moe en begint duizelig te worden, zijn hersenen zo wanhopig op zoek naar een vast punt om al die bedrieglijke signalen van stijgen en draaien en dalen en gieren te logenstraffen, dat hij voor zich uit donkere vormen begint te hallucineren. Het vliegtuig steigert en helt. Hij overcorrigeert. Hij moet hoogte verliezen. Misschien kan hij onder de wolken uit komen. Een glimp van de grond, meer heeft hij niet nodig. Hij trekt de gashendel wat terug en duwt de stuurkolom zachtjes naar voren. Tweeduizend voet, duizend voet, achthonderd.

Als hij niet zo ingespannen bezig was om het vliegtuig vlak en recht te houden, zou hij misschien beseffen welke beginnersfout hij maakt. De hoogtemeter is ingesteld ten opzichte van zeeniveau. Hij vliegt niet boven zee. Hij vliegt boven land. Vier minuten. Vijf. De bewolking houdt aan. Er is een zeer reële kans dat ze verongelukken. Zijn eigen dood kan hem niet schelen, maar de gedachte dat hij zijn eigen zoon de dood injaagt is onverdraaglijk, de gedachte dat hij een mooie vrouw en haar ongeboren kind de dood in jaagt, is onverdraaglijk.

Rudy droomt dat hij met zijn denkbeeldige vriend Babu speelt. Ze zijn terug in Bellevue. Het is nacht en ze hebben

driehoekjes La Vache Qui Rit uit de ijskast gehaald en grote glazen grenadine gemaakt en de lampen in het zwembad aangedaan zodat het water een turquoise plak vloeibaar licht is die schommelt in het donker.

Maja kijkt opzij en ziet tranen over Viktors wangen rollen. Hij zegt, op merkwaardig formele toon: ‘Het spijt me echt heel, heel erg.’ Een seconde of tien is ze misselijk van angst, dan wordt de mist vóór het vliegtuig heel even donkerder alvorens ze de zijkant van een graansilo raken. Hun snelheid is honderdtwintig kilometer per uur. De silo is leeg, dus ze boren zich dwars door de ijzeren golfplaten heen. De plexiglas voorruit splijt en springt uit zijn frame, de breukrand onthoofd Viktor in één keer. Ze rammen de tegenoverliggende muur van de silo en rijten ook die open, waarna de neus zich in de harde grond boort. De wielen bezwijken, het vliegtuig klapt naar voren en het motorblok wordt achteruitgeslagen en verbrijzelt Maja’s benen.

Het toeval wil dat een Duitse arts, Raphael Bhatt, langzaam over een landweggetje tussen Gapennes en Yvrench rijdt wanneer hij links van zijn auto een groen bakboordvleugellicht omlaag ziet komen. De mist is zo dicht dat hij geen idee heeft of het vliegtuig een Cessna is of een Airbus. Hij trapt op de rem uit angst dat het vliegtuig over de weg zal scheren, maar het groene lichtje schiet rechtdoor, lager dan boomhoogte nu, en verdwijnt. Hij kent het gebied niet goed, maar is er vrij zeker van dat er geen vliegveld in de buurt is. Hij meent een soort explosie te horen, maar het kan ook zijn dat hij zich dat verbeeldt. Hij mindert vaart tot een slakkengang en wacht op de gloed van vlammen, maar ziet alleen de weg die oplost in het wit voor hem. Hij vraagt zich af of hij het echt heeft gezien, zoals je doet na een uitzonderlijke gebeurtenis die geen sporen in je omgeving achterlaat.

Hij gaat weer wat sneller rijden. Na een paar honderd meter slaat hij links af een onverharde weg in die naar een vervallen boerderij leidt. Een verroeste tractor. Een stapel oude banden. Hij vermoedt dat dit de verkeerde plek is, dat het vliegtuig ergens anders is geland of weer opgetrokken en nu tien kilometer verderop vliegt. Niettemin stapt hij uit zijn auto. Het enige dat hij hoort, is het door de mist gedempte knorren van een hoop varkens; de stank van hun poep is overweldigend. De deur van de boerderij staat open, een driehoek van licht valt over het modderige erf en een vrij dikke vrouw komt op een draffe op hem af – knotje, gebloemd schort, pantoffels – en roept ‘Venez! Venez!’ alsof ze opgelucht is dat hij eindelijk komt. Ze wenkt hem om de zijkant heen van de boerderij waarvan de hele gevelmuur bestaat uit lappen zwart plastic die op hun plaats worden gehouden door een raster van houten latten. Een anti-inbraaklamp floept aan als ze er haastig onderdoor gaan. De echtgenoot van de vrouw staat tegenover hen, roerloos, en wijst met een brandende zaklantaarn naar links als een verveelde ouvreuse in de bioscoop.

Het is met afstand het heftigste dat Raphael in zijn leven heeft gezien. De neus van het vliegtuig steekt in de grond, de vleugels zijn geknapt en naar voren gezakt en de staart is voorovergebogen als de staart van een scorpioen. Vlak achter het vliegtuig staat een groot metalen gebouw waar het doorheen lijkt te zijn gevlogen, al is het moeilijk om in dit spookachtige licht details te onderscheiden. Door het verbrijzelde glas ziet hij een kleine blonde vrouw met een beige coltrui aan. Verder is het onmogelijk om te bepalen hoe ze eruitziet, want haar gezicht is een craquelé van scheuren en sneeën. Ze is hoogzwanger. Hij vergeet in welk land hij is. Hij zegt: ‘Keine Panik, ich bin Arzt.’ Hij pakt de